మచ్చ

'ఏది... చూపించండి' అంది లేడీ డాక్టర్.

ఆమె లేచి నిలబడి, లంగా బొందు కొంచెం వదులు చేసి, చీరనూ లంగానూ బొటనవేలితో కొంచెం కిందకు దించి వెనుక వైపు చూపించింది.

'ఊ... కూచోండి'

ఆమె కూచుంది.

'ఇంతకు ముందువి ఎలా ఉన్నాయ్?'

'తగ్గలేదు... అలాగని పెరగలేదు. కొంచెం మాశాయి అంతే'

'ఊ... ప్రమాదం ఏమీ కనిపించడం లేదు. కాని ఎందుకు వస్తున్నాయో అర్థం కావడం లేదు. ఇది మూడోది కదా'

'అవును'

'ఏడాదికి ఒకటి'

'అవును'

'అదీ వేసవి కాలంలో'

'అవును'

'సాధారణంగా చలికాలంలో ఇలాంటి స్కిన్ ప్రాబ్లమ్స్ కనిపిస్తాయి. చూద్దాం. మీరేం వర్రీ కాకండి. పాత మందులే. మళ్లీ రాస్తున్నా. కంటిన్యూ చేయండి'– రాసి ఇచ్చింది.

ఆమె బయటకు వచ్చేసింది. కూరగాయలు లేవు. ఆటో ఎక్కి రైతు బజారుకు వచ్చి ఒక్కొక్క కూరగాయా కొంది. చిక్కుడు, వంకాయ... కొనాలంటే ఈ మధ్య భయం వేస్తోంది. హైలీ అలెర్జిక్ అట. ఫ్రూట్స్‌లో పైనాపిల్ అని చెప్తున్నారు. అవి తప్ప అన్నీ కొంది. మళ్లీ ఆటో ఎక్కి ఇల్లు చేరుకుంది. భర్త అప్పటికే ఆఫీసు నుంచి వచ్చేసున్నాడు. పిల్లలిద్దరూ స్నానాలు చేసి నైట్ డ్రస్‌లు వేసుకొని టివి చూస్తున్నారు. చాలా సంతోషం ఏమిటంటే వాళ్లు చానల్స్ కోసం కొట్టుకోరు. అన్నయ్య ఏది పెడితే చెల్లి కూడా అదే. ఒకరు తొమ్మిది చదువుతున్నారు. ఒకరు ఎనిమిది.

ఆమె సరుకులన్నీ ఫ్రిజ్జు పక్కన నేల మీద పడేసి 'కాఫీ ఇవ్వనా' అంది భర్తతో.

'ఊ' అన్నాడతడు ల్యాప్‌టాప్‌లో పని చేసుకుంటూ.

వెళ్లి కాఫీ పెట్టింది. పెడుతూ రెండు క్యారెట్‌లు కడిగి, కొంచెం పీల్ చేసి పిల్లలిద్దరికీ ఇచ్చింది. తర్వాత తను స్నానానికి వెళ్లి, చేసి వచ్చాక, కాసేపు పూజగదిలో కూచొని, ఐదు నిమిషాలు, మళ్లీ వంటకు ఉపక్రమించింది.

మచ్చ రావడం గురించి ఆమెకు భయం లేదుగాని అది తగ్గకపోవడం గురించే భయంగా ఉంది. సరే, వచ్చినా నష్టం లేదు... రాకూడని చోట వస్తే? ముఖం మీద వస్తే? శ్రద్ధగా చేయలేక ఏదో చేశానని అనిపించి ముగించింది. తినడాలు అయ్యాయి. పిల్లలు పడుకోవడమూ అయ్యింది. భర్త పని ముగించుకొని వచ్చి పక్కన చేరాడు.

'స్నానం చేశారా?'

'ఇప్పుడా!'

'ఏమిటండి... పొద్దున నుంచి ఎంత మురికి. వెళ్లండి'

'నీకు ఈ మధ్య శుభ్రం ఎక్కువయ్యింది'

'సరే, వెళ్లండి'

వెళ్లి చేసి వచ్చాడు. ఆమె అతణ్ణి హత్తుకొని పడుకుంది.

అది ఇల్లేగాని నిన్న మొన్నటి వరకూ ఉదయం తొమ్మిది దాటితే పిట్ట ఉండేది కాదు. పిల్లలు స్కూళ్లకు వెళ్లిపోయేవారు. తను కాలేజీకి వెళ్లిపోయేది. భర్త ఆఫీసుకు. అలాగని తనది పర్మినెంట్ జాబ్ కాదు. పార్ట్‌టైమ్. రోజుకు రెండు క్లాసులు ఉండేవి. ఎప్పుడైనా మూడు. ఎంత లేదన్నా ఒంటిగంటా రెండుకల్లా ఇల్లు చేరుకునేది. నాలుక్కు పిల్లలు. ఏడుకు భర్త. కాని ఈ రెండేళ్లుగా ఉద్యోగం మానేసింది. ఎదుగూ బొదుగూ లేదు. అదీగాక పాఠాల మీద దృష్టి నిలవడం లేదు.

అందరూ వెళ్లిపోయాక ఇంట్లో ఒక్కతే మిగిలి ఉంది.

ఇల్లు సర్దుకుంది. తుడుచుకుంది. మాసిన బట్ట కనిపించకుండా వాషింగ్ మెషీన్‌లో పడేసింది. డోర్‌మ్యాట్‌లు దులుపుకుంది. అలర్జీలు గట్రా రాకుండా ఇల్లంతా నీట్‌గా ఉందో లేదో చూసుకుంది.

బెల్లు మోగింది.

వెళ్లి తలుపు తీసి ఒక్క క్షణం ఏం చేయాలో తోచనట్టుగా నిలుచుండిపోయింది.

పైఫ్లాట్ వాళ్ల అబ్బాయి... పక్కనే అతడి భార్య... నవ్వుతోంది.

'రండి.. రండి' జరిగి దారి ఇచ్చింది.

అబ్బాయి లోపలికి వచ్చి సోఫాలో కూచుని భార్యను తన పక్కన కూచోబెట్టు

కున్నాడు.

'అమ్మ మిమ్మల్ని కలిసి రమ్మని చెప్పింది ఆంటీ'

ఇద్దర్నీ చూసింది.

అమ్మాయి సిగ్గు పడుతూ కూచుని ఉంది. ఆమె కడుపు ఉబ్బెత్తుగా ఉంది.

'సిక్స్త్ మంత్' చెప్పాడు.

'చెన్నైలోనే కదా'

'అవునాంటీ. ఇద్దరం అక్కడే. తనిక డెలివరీకి వాళ్లూరు వెళుతోంది. సరే ఒకసారి కనపడి పోదామని వచ్చాం'

ఇద్దరూ స్నేహంగా పలకరింపుగా చూస్తున్నారు.

ఆమె– 'మంచిది' అని ఊరుకుంది.

అబ్బాయి కొంచెం ఇబ్బంది పడ్డాడు. అది గమనించి మరీ ఇబ్బంది పెట్టడం ఎందుకని లోపలికి వెళ్లి అమ్మాయికి మంచినీళ్లు తెచ్చి ఇచ్చింది.

'ఇంకేం ఆంటీ సంగతులు. మీరూ అమ్మా రోజూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారా?'

'మీ అమ్మా... అయ్యో వేగలేమయ్యా బాబూ' అంది.

పరిహాసం చేస్తున్నదేమో అన్నట్టుగా చూశాడు. ఆమె సీరియస్‌గానే ఉంది.

'బాల్కనీలో బట్టలు ఆరేయొద్దు అని లక్షసార్లు చెప్పాను. అదే పని చేస్తుంది. ఆ నీళ్లు మా బాల్కనీలో పడ్తున్నాయి. ఇంకో బాల్కనీలో మొక్కలు పెట్టి నీళ్లు పోస్తోంది. ఆ నీళ్లు కూడా మా దగ్గరే' తిట్టినట్టుగా అంది.

అమ్మాయి నీళ్లు తాగడం మానేసింది. అబ్బాయి చాలా ఇన్‌సల్ట్ ఫీలయ్యాడు.

'సరే ఆంటీ' లేచి నిలబడ్డాడు.

కడుపుతో ఉన్న ఆడపిల్ల వస్తే బొట్టు పెట్టడం, రవిక ముక్క పెట్టడం.... ఆ ఊసే లేనట్టు ఆమె మామూలుగా నిలబడి ఉంది.

వాళ్లు మళ్లీ పలకరింపుగా నవ్వి మెట్లు ఎక్కి వెళ్లిపోయారు.

ఆమె సోఫాలో కూలబడింది.

ఆ తర్వాత బెడ్‌రూమ్‌లోకి వెళ్లి అద్దానికి వీపు చూపిస్తూ తల వెనక్కు తిప్పి మచ్చను చూసుకొనే ప్రయత్నం చేసింది. సగం కనిపిస్తోంది. మొత్తం కనిపిస్తే తప్ప అది ఎంత పెద్దదో తెలియదు. వంట పొద్దున్నే అయిపోయింది గనుక మధ్యాహ్నం వరకూ అంటే... పుస్తకం తీసింది. భగవద్గీత. ఈ మధ్య భగవద్గీత తెగ చదవాలనిపిస్తోంది. దానిని వొడిలో పెట్టుకొని మధ్య మధ్య ఆలోచనల్లోకి జారిపోతూ– ఏంటి మరీ ఇది చదివేంత ముసలిదాన్ని అయిపోయానా అని ఒక క్షణం కంగారు పడింది. కాని

ఇలాంటివి, రామాయణం, భారతం కూడా ఈ మధ్య చదవాలని అనిపిస్తున్నాయి. పిల్లలకి చెప్పొచ్చు. మన సంస్కారం కూడా మనకు తెలిసి రావాలి కదా.

సాయంత్రం పిల్లలు ఇంటికి వచ్చారు.

వాళ్ల కోసమని, వాళ్లను ఇంట్లోనే ఉంచి, దగ్గర్లో ఉన్న ఫుడ్ వరల్డ్‌లోకి వెళ్లింది. బిస్కట్ ప్యాకెట్స్, ఫ్రూట్ కేక్స్, పెట్ బాటిల్స్... ఫుడ్ వరల్డ్ పలుచగానే ఉంది. అక్కడిద్దరు... ఇక్కడ ముగ్గురు. బాస్కెట్ తీసుకొని కావలసినవి ఎంచుకుంటూ నడుస్తూ ఉంది. పక్కన ఎవరో కదిలినట్టయ్యింది. చురుగ్గా వెనక్కు తిరిగింది.

'మిస్టర్'... గావుకేక పెట్టింది.

అటువైపు తిరిగి ఏదో వెతుక్కుంటున్న వ్యక్తి అదిరిపడ్డాడు.

'మేనర్స్ లేదా మీకు? ఈజ్ దిస్ ద వే టు బిహేవ్ విత్ విమెన్'

అవతలి వ్యక్తి పూర్తిగా కంగారు పడ్డాడు. అందరూ ఇటే చూస్తున్నారు. మేనేజర్ దారి చేసుకుంటూ వేగంగా వచ్చాడు.

'ఏమైంది మేడమ్?

'చూడండి... రబ్ చేశాడు'

అవతలి వ్యక్తికి మాట రాలేదు.

'ఏం మిస్టర్?'

'ఏం చెప్తాడండీ.... నా వెనుక రబ్ చేసి ఏం ఎరగనట్టు అటు తిరగాడు. అరె... మర్యాదకరమైన ఆడవాళ్లు వచ్చే చోట కూడా జాగ్రత్తగా లేకపోతే ఎలా? తేరగా ఉన్నారా ఆడవాళ్లు? వచ్చి మీద పడిపోతారనా మీ ఉద్దేశం. ఆడది కనిపిస్తే చాలు మీద పడిపోవడమే. ఒళ్లు దగ్గర పెట్టుకోవాలి. పరువూ మర్యాద కలిగిన కుటుంబాల నుంచి వస్తామండీ. బజారు మనుషులం కాదు ఊరికే ఉండటానికి'

అందరూ ఇటే చూస్తున్నారు.

ఆమె అందరివైపు చూసి తల ఎగరేసి కౌంటర్‌లో డబ్బు పడేసి బయటకు నడిచింది.

సాయంత్రం భర్త వచ్చాక జరిగింది చెప్పింది.

'పోనీ... వదిలేయ్... చిన్నదేగా' అన్నాడు భర్త.

'ఏం చిన్నదండీ... ఇలాగే ఉంటే శ్రుతి మించుతారు ఇడియట్స్. అందుకే బయటకెళ్లినా... ఇంట్లో ఉన్నా నా జాగ్రత్తలో నేనుంటాను. పాలవాణ్ణి... పేపర్ వాణ్ణి కూడా మనం నమ్మకూడదండీ... బయటి నుంచే పంపించేయాలి'

భర్త ఊ కొట్టాడు.

'అన్నట్టు పైఫ్లాట్ వాళ్ల అబ్బాయి వచ్చాడు భార్యను తీసుకొని. బ్లెస్సింగ్స్

కావాలట. నాలుగు దులిపి పంపించాను. వాళ్లతో మనకేం పనండీ'

భర్త ఊ కూడా కొట్టలేదు.

ఈలోపు పిల్లలు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

'మమ్మీ.... ఒన్ వీక్‌లో ఎగ్జామ్స్... ఒన్ వీక్‌లో అయిపోతాయి. ఈ సమ్మర్‌కి నువ్వు తాతయ్య వాళ్లూరు పంపించాలి'

'నో' అరిచింది.

అందరూ అదిరిపడ్డారు.

'సమ్మర్‌కు మీరెళ్లి... మధ్యలో క్యాంపులని ఈయన తిరిగి ఒక్కదాన్ని నేనుండలేను'

పిల్లలు చాలా చిరాకు పడిపోయారు.

'మూడేళ్లుగా నువ్వు పంపడం లేదు' ఏడుపు ముఖాలు పెట్టారు.

'ఇంకెప్పటికీ పంపను. మీరు నా దగ్గర ఉండాల్సిందే. వెళితే అందరం వెళదాం. లేకుంటే లేదు. అర్థమైందా' మళ్లీ పెద్దగా అరిచింది.

పిల్లలు అలిగి వాళ్ల రూమ్‌లోకి వెళ్లిపోయారు.

భర్త ఆమె వైపే చూశాడు.

ఆమె భర్త వైపు చూసింది.

'నీకీ మధ్య కోపం ఎక్కువైనట్టు అనిపించడం లేదూ?'

ఆమె హటాత్తుగా, అవును కదా అన్నట్టుగా స్తబ్దుగా అయిపోయింది.

'ఏంటోగా ఉంటున్నావ్. ఒకసారి డాక్టర్‌ని కలవరాదూ?'

ఆమెకు కన్నీళ్లు పొంగుకొచ్చాయి. గదిలోకి వెళ్లిపోయింది. సిక్స్ బై సిక్స్ బెడ్ అది. ఒకవైపు పడుకుంటే కిటికీలో నుంచి ఆకాశం కనపడుతుంది. ఒకోసారి అడ్డాలు దిడ్డాలు లేకపోతే శుభ్రంగా చంద్రుడు. ఆమె చంద్రుడి వైపే చూస్తూ ఉంది. ప్రశాంతంగా ఉన్నాడు.... మాటా పలుకూ లేనట్టుగా. ఎన్ని చూసుంటాడు ఈ భూతలం మీద సాక్షిగా. దేనికీ చలించడే!

మరుసటిరోజు సాయంత్రం మళ్లీ డాక్టర్‌ని కలిసింది. అదే డాక్టర్.

'మీరేదో స్ట్రెస్ పెట్టుకున్నట్టున్నారు'

'స్ట్రెస్సంటే... ప్రత్యేకంగా ఏమీ లేదు డాక్టర్'

'ఫైనాన్షియల్ ప్రాబ్లమ్స్'

'లేవు'

'మీ భర్త గురించి'

'నో నో... హి ఈజ్ వెరీ అఫెక్షనేట్'

'పిల్లలు స్కూల్‌కు వెళ్లడం రావడం... ఒక్కోసారి అది కూడా పని చేస్తుంది'

'లేదండీ'

'పోనీ... ఏదైనా గిల్ట్‌తో బాధపడుతున్నారేమో ఆలోచించండి'

రాసిన మందులు తీసుకొని క్లినిక్ నుంచి బయటపడింది. వేసవి సాయంత్రాల్లో ఎలా ఉంటాయో అలాగే ఉన్నాయి బజార్లు. ఎండ పూర్తిగా తగ్గినా వేడి అలాగే ఉండి ఉబ్బరింతగా ఉంది. ఒకచోట నిన్నటి పూలలా ఉంది, ఒక ముసలామె తీసి బుట్టల మీద సర్దుతోంది. మల్లెపూలు. వెళ్లి రెండు మూరలు కొంది. కాసింత అవతలనే చిన్న వినాయకుడి గుడి. వాటిని గుడి ముందు పెట్టి దండం పెట్టుకుంది. వినాయకుణ్ణే చూస్తూ ఒక నిమిషం నిలబడింది. వినాయకుడు కూడా ఆమెనే చూస్తూ.

ఆ తర్వాత చూస్తుండగనే పిల్లల పరీక్షలు వచ్చేశాయి. వాటిల్లో కొన్ని రోజులు మునిగిపోయింది. చదివించడం... రాయించడం.... ఆరోగ్యం పాడుకాకుండా జాగ్రత్తగా చూసుకోవడం.....

చివరి పరీక్షకు సాగనంపి, భర్త వెళ్లిపోయాక, తీరిగ్గా పేపర్ తిరగేస్తూ ఉంటే ఫోన్ మోగింది. ల్యాండ్ లైన్. ఎత్తింది.

'నేనాంటీ'...

ఒక్కక్షణం ఏం చేయాలో తోచనట్టుగా ఉండిపోయింది. ముఖం పాలిపోయింది. పెదాలు ఒణికాయి.

'ఐ యామ్ వెరీ సారీ ఆంటీ'...

ముద్దగా ఉండిపోయింది.

గొంతు పెగల్డం లేదు.

'దే..నికి?'

'అదే... మా అమ్మ చేసిన తప్పులకు... మీరు చెప్తుంటే నాకు బాధేసింది'

కుర్చీలో కూలబడింది. అవతలివైపు కుర్రాడు కూడబలుక్కుంటున్నాడు.

'మీరు... మనస్ఫూర్తిగా క్షమిస్తున్నారా?'

రిసీవర్ పట్టుకునే ఉంది. అడుగుతున్నాడు.

'క్షమిస్తున్నారా?'...

'అంత... ఏముందిలే'

'లేదాంటీ. నాకు అర్థమైంది. మీరు మనస్ఫూర్తిగా క్షమిస్తేనే నాకు సంతోషం. అన్నట్టు వాళ్లను ఇక్కడకు షిఫ్ట్ చేస్తున్నాను. చెన్నైకి.'

'చెన్నై..కా?'

'అవునాంటీ. ఇంక నా ఉద్యోగం ఇక్కడేగా. దాదాపు నేనిక్కడ సెటిలైనట్టే. వాళ్లు మాత్రం అక్కడ ఎందుకు? ఫ్లాట్ కూడా అమ్మేద్దామనుకుంటున్నాం'

సతమతం అయిపోతూ ఉంది.

'ఇంక హైద్రాబాద్‌తో తెగిపోయినట్టే ఆంటీ. ఎవరున్నారని? అంతా అయిపోయినట్టే'

'ఊ.... ఊ'....

'ఐ యామ్ వెరీ సారీ ఆంటీ... మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టాను'...

ఆమెకు కన్నీళ్లు పొంగుతున్నాయి. ధారగా కారి వక్షం మీద పడుతున్నాయి. అవస్థ పడుతూ ఉంది. ఆమె అవస్థ అతడికి తెలుస్తూ ఉంది. ఆమె మాట్లాడింది.

'నా తప్పు కూడా ఉంది'...

'అదే'...

ఆమె ఏడుస్తూ ఉంది.

'ఎదుటివాళ్లనే కాదు ఆంటీ ఒక్కోసారి మనల్ని కూడా మనం క్షమించుకోవాలి... మనల్ని కూడా... మనస్ఫూర్తిగా.'

'ఊ.. ఊ'...

ఏడుస్తూనే ఉంది.

'ఉంటానాంటీ'.....

ఫోన్ పెట్టేశాడు.

ఆమె రిసీవర్ పెట్టేసి అలాగే కూలబడి చాలాసేపు ఏడ్చింది. ఉద్ధృతంగా. ఆ కన్నీళ్లు ఆమె హృదయాన్ని కడిగేస్తున్నాయా? అవి ఆమె దేహాన్ని క్షాళనం చేస్తున్నాయా?

వేసవి వెళ్లిపోయింది. స్కూళ్లూ కాలేజీలు తెరిచారు.

పిల్లలు స్కూళ్లకు వెళుతున్నారు. భర్త ఆఫీసుకు.

ఏమనుకుందో ఏమో మళ్లీ ఆమె ఉద్యోగంలో చేరింది. ఇప్పుడు పాఠాల మీద ఆమెకు దృష్టి నిలుస్తోంది. సబ్జెక్ట్ పుస్తకాలు తప్ప ఇతర పుస్తకాలు చదవబుద్ధి కావడం లేదు. శుభ్రత మీద పిచ్చి పోయింది. మార్కెట్లలో ఫుడ్‌వరల్డ్‌లలో ఎవరైనా నిజంగానే రాసుకున్నా ఆమెకేమీ అనిపించడం లేదు. కోపం తగ్గింది. వచ్చే సంవత్సరం పిల్లలను తప్పకుండా తాతయ్య ఊరికి పంపుతానని మాట కూడా ఇచ్చింది.

అన్నట్టు ఆ తర్వాత ఆమె ఒంటి మీద మచ్చలు రాలేదు.

ఏప్రిల్ 3, 2013